

[Christmas Møller.]

Jeg skal til Forstaaelse af den omtalte Bestemmelse i § 8 sige, at Meningen med den er, at det er Funktionærerne, der har den udfarende Kraft; Organisationen kan naturligvis kun handle paa Personalets Vegne, naar de vedkommende anmoder derom. Paragraffen skal ligeledes forstaaes paa den Maade, at Organisationsretten gælder ikke blot i Forhold til den faglige Organisation, men ogsaa saaledes, at Funktionærerne inden for en Virksomhed har Ret til at skabe deres egen Organisation, om de ønsker det, og hvis de gør det, f. Eks. i en Bank, vil Ledelsen være forpligtet til at forhandle med denne Organisation. Der vil naturligvis let kunne blive nogle Tilfælde af dobbelt Forhandling, hvor Dele af Personalet tilhører den ene Organisation og andre Dele den anden, og der kan vel ogsaa blive Grænsetilfælde, som kan give Anledning til visse Vanskeligheder. Men jeg tror, at man vil komme igennem det.

Vi forstaaer endvidere denne Paragraf saaledes, at efter de almindelige Regler vil de under Socialministeriet nedsatte Organer, som har med dette at gøre, være forpligtede til at tage Spørgsmaalet om en Arbejdsløshedskasse og dens Ansvar op til Drøftelse i det Tilfælde, at en bestemt stor Gruppe Funktionærer dannede deres egen Organisation og søgte at skabe en Arbejdsløshedskasse. Saadan som Loven nu engang er, vilde Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Arbejdsløshedskasse skulde have Statsanerkendelse, juridisk komme til at hvile paa, om man vilde hævde, at den havde en saadan Karakter i Overensstemmelse med Loven, at den havde Krav paa en saadan Anerkendelse.

Vi har desuden i Udvalget med Hensyn til Enkeltheder, som det er rimeligt at behandle, stillet Spørgsmaal paa følgende to Omraader: For det første med Hensyn til Boligen. Jeg ønsker at bemærke, at Retten til at bebo en Tjenestebolig, saaledes som det omtales i § 2, drejer sig, saaledes maa man forstaa det — og det tror jeg ogsaa den højtærede Socialminister vil bekræfte — om Retten for Funktionæren og hans Familie, og dette vil naturligvis sige, at Funktionæren med Familie, som kan have vanskeligt ved at faa en ny Bolig hurtigt, maa have denne Ret, hvorimod den ugifte Funktionær, som har let ved at flytte og faa Bolig et andet Sted, ikke vil faa denne Ret. Derfor tror jeg, at de Indvendinger, som paa dette Omraade er rettet mod Lovforslaget, ikke kan volde store Vanskeligheder, naar det tilføjes, at Arbejdsgiveren, hvor det skønnes nød-

vendigt af Hensyn til Virksomhedens Tarv, har Ret til at kræve Bortflytning straks.

Vi har ogsaa i Udvalget rejst Spørgsmaalet om Bolig i Tilfælde af den lovlige Arbejdsstandsning, men ej heller her nyttede det at komme med Ændringer.

Det har altsaa været saaledes, som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, at det Parti, jeg tilhører, paa en Række Omraader langt havde foretrukket det Forslag, vi selv havde stillet. Vi har haft ikke ubetydelige Betæneligheder ved Forslaget her, bl. a. Betæneligheder ved, at man, naar man gik saa vidt at afskaffe Paritetten og gennemføre de forskellige Opsigelsesvarsler, da tog alle Virksomheder med. Vi havde ønsket, at Feriebestemmelser, saaledes som vi selv havde stillet Forslag om det, kunde lovfæstes, og klart er det, at Forslaget paa dette Omraade for mange Funktionærer betyder et Tilbageskridt i Forhold til, hvad vort Forslag indeholdt, fordi der ikke gennemføres Bestemmelser derom i Lovgivningen, og man alene maa nøjes med den almindelige Lov. Men vi har paa den anden Side ment, at det var saa nødvendigt og rigtigt at tage fat paa dette Omraade med en Lovgivning, at i den Tid, hvori vi lever, hvor der lovgives og gives Sikkerhedsregler for saa mange andre, maatte det ogsaa gøres paa dette Omraade.

Det er klart, at det er et nyt og uprøvet Omraade, vi gaar ind til, og derfor er man ogsaa enedes om, at Loven skal tages op til Revision i Rigsdagssamlingen 1941—42; saaledes at man om 3 Aar faar Lejlighed til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil gaa videre, om der er Ændringer at foretage.

Jeg kan da for mit Vedkommende paa mit Partis Vegne kun udtale min Tilfredshed med, at man har taget dette Skridt, har paabegyndt en Lovgivning paa dette Omraade, som vi finder er rimelig. Der er maaske en Række Enkeltheder, man kunde have ønsket anderledes, saaledes som det ogsaa har været naturligt for mig at fremhæve det her, men det store og afgørende i denne Sag er Spørgsmaalet, om man mener, det er rimeligt at give visse Lovbestemmelser angaaende Opsigelse og andre Sikkerhedsregler, saaledes som Medlemmerne kender det fra Forslaget. Dette mener vi, og derfor anbefaler jeg Forslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Valdemar Sørensen: Under min Partifælle det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensens Sygdom skal jeg tillade mig at